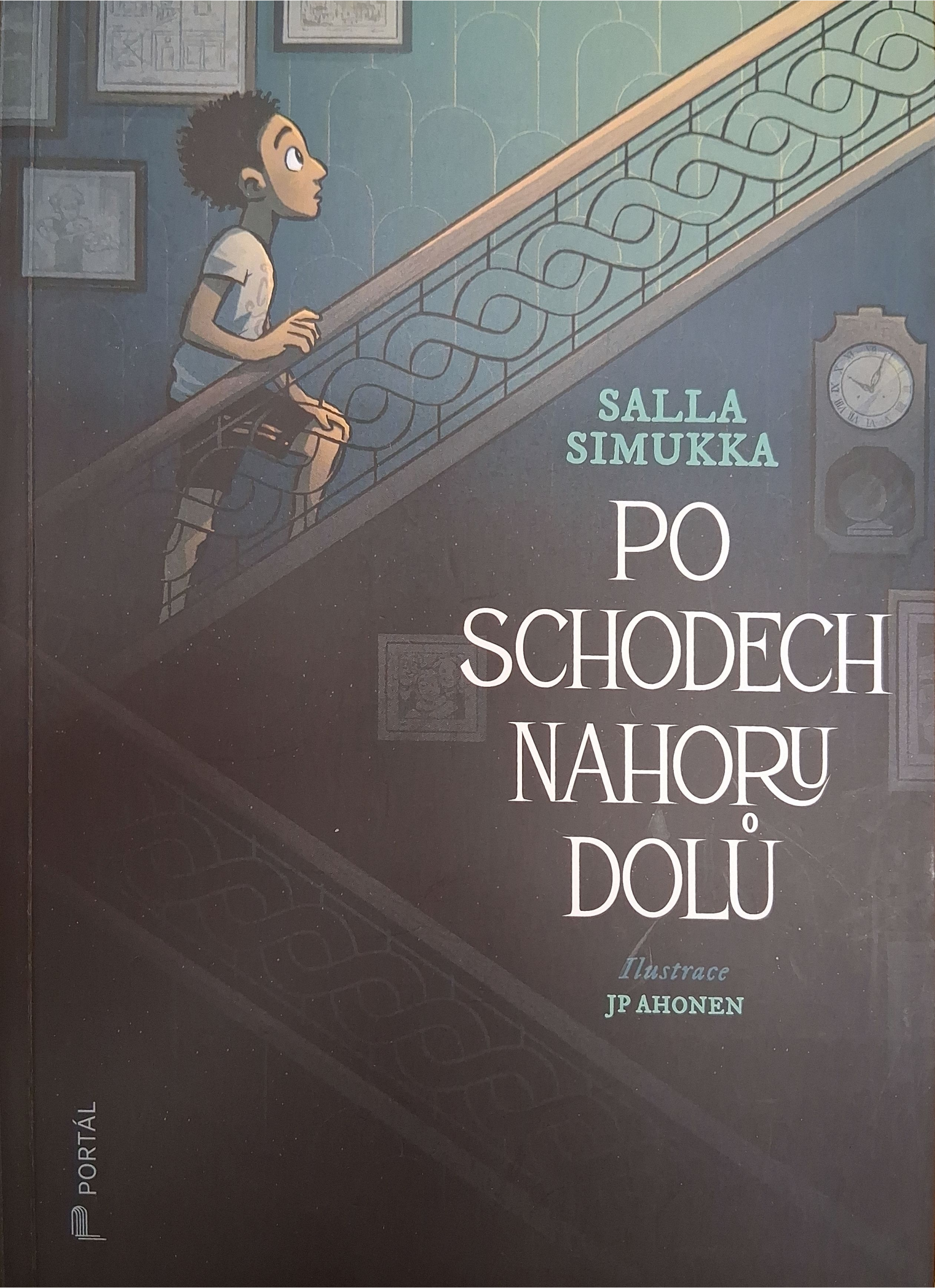

A stylized illustration of a young boy with dark skin and curly hair, wearing a light blue t-shirt and dark shorts, standing on a wooden staircase. He is looking up and to the right with a curious expression. The staircase has a decorative metal railing with a swirling pattern. The background wall is dark blue with a repeating pattern of light blue arches. Several framed pictures are hanging on the wall, and a large, ornate clock is visible on the right side.

SALLA
SIMUKKA

PO
SCHODECH
NAHORU
DOLŮ

Ilustrace
JP AHONEN

XIII VĚZENĚ

Max i Lex měli stejnou noční můru. Sen začal příjemně: smáli se nějakému společnému vtipu, až se za břicha popadali. Pak najednou pochopili, že je den.

„Ty tu nemáš být!“ vyhrkli najednou každý na toho druhého.

V tu chvíli se dům začal otřásat. Ozval se děsivý jakoby bolestný výkřik a kluci cítili, že dům se pod nimi rozpadá. Vyběhli ven. Dům se uprostřed rozlomil. Všichni ostatní se zuby nehty drželi toho, co z domu ještě zbylo, a zoufale volali o pomoc. Lex ani Max jim nemohli nijak pomoci.

Také základy domu se rozpadly a pod domem se objevila bezedná propast.

Všichni začali jeden po druhém do propasti padat. Jejich hlasy se odrážely od stěn, až nakonec úplně zanikly. Max a Lex se v hrůze hnali k okraji propasti. Zírali

dolů, ale viděli jen tmu. Potom se pod nimi okraj propasti zřítil a oni se chytli za ruce. Začali padat, ale nepovedlo se jim udržet se pohromadě. Padali dolů, níž a níž do ledové temnoty.

Procitli celí zpocení ve stejnou chvíli, srdce jim strachem divoce bušila. Max se vylekaně rozhlížel, děsivá propast ale byla jen sen. Pak mu však došlo něco jiného, a to ho znovu vyděsilo.

Z oken se do pokoje dralo světlo. Příliš mnoho světla. Bylo ráno.

„To ne!“ lekl se Lex.

I on pochopil. Zaspali čas, kdy se mohli vrátit do vlastního světa.

„Ne ne neeeeeeee!“ opakoval Lex, vyskočil z postele a vrhnul se ke dveřím Maxova pokoje.

„Pokusím se ještě vrátit zpátky!“ oznámil a rozběhl se po schodech nahoru.

Když se dostal ke dveřím na konci schodiště, zavřel oči a ze všech sil si přál, aby až dveře otevře, byl u sebe doma. V rukou necítil žádné brnění, ale třeba to nic neznamenal. Kéž by to nic neznamenal.

Lex rozrazil dveře a otevřel oči. Uviděl kuchyň v Maxově domě. Zklamáním se téměř rozbřečel. Zkusil to znovu. A ještě jednou. Pokaždé se stejným výsledkem.

Zůstával uvězněný v Maxově světě.